

Een zee van mensen slokt hen op.
Juul zit na tien passen vast.
Hij kan niet verder.
De mensen duwen.
Juul kan nog een stapje vooruit.
Mama knijpt in zijn hand.

Juul botst op een muur van jassen.
Lange, dikke jassen.
Ze schuren langs zijn wang.
Een harde knoop snijdt in zijn oor.
Jassen zo zwart als de nacht.
Ze komen dichterbij.
Tussen de benen zit nog lucht.
Grote schoenen schuiven over de grond.
Zware voeten.
Scherpe hakken.

Waar zijn de schoenen van mama?

'Laat ons door!' roept mama.
Ze duwt tegen de jassen.
De jassen gaan opzij.
Traag, als slakken met buikpijn.

Er komt weer lucht.
Er is weer licht.
Rood licht van een draaimolen.
Mama is ook rood.
'Wat een volk op de kermis.
Daar hou ik niet van,' zegt ze.
Juil wijst naar de draaimolen.
Mama kijkt in haar tas.
'Je kan nog één rit,
meer niet, hoor.'

Juul klimt vlug in een brandweer-wagen.
Hij duwt op een knop.
Het alarm loeit.
Het blauwe licht zwaait.
Zijn wagen rijdt.
Juul wuift naar mama.
Mama staat aan de kant.
Ze roept iets.
Juul hoort niet wat ze zegt.

Boven zijn neus zweeft een bal.
De bal is oud.
Hij is van leer.
Aan de bal hangt een rode staart.
De bal wipt op en neer.
De staart aait een meisje.
Hij danst op haar muts.
Het meisje kijkt niet op.
Ze speelt met het stuur van haar auto.
Wat dom.